

Тридцять три роки тому сталася Чорнобильська катастрофа, наслідки якої й досі позначаються на житті та здоров'ї десятків мільйонів людей. І скільки б не минало часу, людство завжди пам'ятатиме Героїв, які віддали свої життя, рятуючи світ. Берег Прип'яті…Мирна весняна українська ніч 26 квітня 1986 року…Ця дата назавжди залишиться у пам'яті людства.

Бібліотекар Бондаренко Л.О. підготувала для учасників клубу любителів книги "Ліра" до Дня вшанування учасників ліквідації аварії на ЧАЕС інформацію.

Першими на захист своєї землі, свого народу, до палаючого реактора прибули пожежники. Перебувати в епіцентрі вибуху було рівносильно самогубству, але 28
пожежних Чорнобиля першими прийняли найжорстокіший удар на четвертому блоці станції. Сьогодні ми називаємо їх «шеренгою №1». Ніхто із цієї команди не здригнувся, не відступив перед лицем неймовірної небезпеки. Ціною власного життя станцію врятували. Вони затулили собою не тільки станцію, а й увесь світ. 6 чоловік загинули майже відразу. Вони були різних національностей і всі молоді. Це : Володимир Правик, Віктор Кібенок, Микола Ващук, Василь Ігнатенко, Микола Титенок, Володимир Тищура. У самому пеклі аварії вони виконали свій обов'язок до кінця.

На захист народу і землі України встали всі: це і робітники атомної станції, що залишились працювати після вибуху, і атомники з інших станцій ,що прийшли їм на допомогу. Це і водії машин, і льотчики гелікоптерів, з яких у воронку реактора закидали пісок. Це і шахтарі, які під зруйнованим реактором будували фундамент для саркофага. Це і будівельники, що зводили сам саркофаг. Це й молоді хлопці – солдати нашої армії, яких засилали всюди, де не вистачало людських рук. І звичайно ж – це медичні працівники, які рятували тих же пожежників під час гасіння пожежі і вже після неї. Адже навіть знаходитись біля враженого такою великою дозою радіації реактора було дуже небезпечно.

Ще офіційно не було оголошено про трагедію в Чорнобилі, а свою службу в радіаційній зоні вже несли і наші земляки. 285 жителів Коростишівського району, ризикуючи власним здоров'ям і навіть життям не спасували перед труднощами. Серед них медики, пожежники , побутовіки, працівники органів внутрішніх справ…

День вшанування ліквідаторів аварії на ЧАЕС – це день пам'яті, день скорботи і роздумів, бо нам таки є над чим замислитися. Людство стурбоване розбудовою існуючих АЕС, експлуатація яких не дає цілковитої гарантії безпеки. Чорнобильська катастрофа буде ще довго нагадувати про себе. Ми завжди пам'ятатимемо тих, хто врятував світ від страшної біди. Подвиг, який здійснили герої-ліквідатори у ті вкрай тривожні і небезпечні дні, не можна забути! Ніколи!

Схилімо ж свої голови перед усіма, кого вже немає з нами, перед тими, хто ціною власного життя оплатив шанс на життя мільйонів. 14 грудня вшануймо їх хвилиною мовчання…